

Lichtbrekers

Lichtbrekers

Janneke van Eijk

Roman

Ontwerp omslag: Margo Togni

Foto omslag: nidpor / Stockimo / Alamy Stock Photo

ISBN: 9789403796130

© 2025 Janneke van Eijk

Het is een regenachtige donderdagmorgen in februari, een dag in een lange rij van dagen die niet veel meer in zich hebben dan dat ze voorbijgaan. Gehuld in gele en oranje regenpakken bewegen de fietsers zich over de donkere polderwegen. Ze hebben bruine boekentassen onder hun snelbinders. Sommigen fietsen in tweetallen, als een stabiel molecuul met twee atomen. De schijnsels van hun koplampen verlichten het natte asfalt voor ze in een lemniscaat en het gesnor van de dynamo's tegen de voorbanden vermengt zich met hun stemmen. Anderen clusteren samen in grotere groepen, in een geordende chaos waarin positiewisselingen iets zeggen over hun onderlinge verhoudingen.

Salvador fietst alleen, zonder regenpak. Zijn spijkerbroek zuigt zich vol met water alsof hij de dorstige aarde zelf is en er groene dingen uit hem zullen ontspruiten. Zijn donkerblauwe jas houdt het een tijdje dapper vol, maar op z'n armen begint het eerste vocht naar binnen te sijpelen. Op school aangekomen is hij doorweekt tot op z'n huid. Hij voelt het nauwelijks. In de overkapte fietsenstalling worden de regenpakken uitgetrokken en over de fietsen gedrapeerd om te drogen. Een veld van geel en oranje in de schemerige ruimte. Salvador blijft er even naar staan kijken, alsof het een modern kunstwerk is waar abstracte vormen door hun samenspel een betekenis creëren die zich niet in woorden laat vangen. Dan gaat hij naar binnen, in een stroom van jonge mensen met allemaal die bruine boekentas.

Hij hangt zijn natte jas aan een haakje in de gang buiten het wiskundelokaal.

‘Dat zeiknatte ding ergens anders hangen.’

Geert is gewend in commando's te spreken. Hij snuift. ‘Het stinkt naar natte hond.’

Salvador doet wat hem gezegd wordt. Iets in hem gaat dood als hij dat doet, een heel klein pixelkje van zijn wezen, maar hij weet

dat het zinloos is om zich te verzetten. Het is niet Geert die dit zegt, Geert heeft zijn hele clan achter zich en van de clan kun je niet winnen als eenling. Zo hangt zijn jas daar uit te druppen, aan het uiterste haakje van de lange rij, met een ruime afstand naar het volgende bezette haakje. Vanaf daar hangen alle jassen gezellig tegen elkaar aan.

In het lokaal staan de tafels in drie rijen, met achter elke tafel twee stoelen. De leerlingen zitten op alfabet, de meisjes in de middelste rij. Na Wisse komt er niks meer in het alfabet van deze klas, en het aantal jongens is oneven. Dat is de logische verklaring waarom Salvador alleen zit. Hij vindt het prettig om achterin te zitten, het geeft hem overzicht. Dat veel van het onderlinge gesmoes en doorgegeven briefjes hem nooit bereiken, vindt hij niet zo erg.

De tweede bel is al gegaan en iedereen zit op zijn plek als de deur weer opengaat en een onbekende jongen binnenkomt. Hij blijft midden voor de klas staan alsof hij een docent is en spreidt zijn armen.

‘Tadaah’, roept hij. ‘Ik ben Franklin.’

Een lange jongen met een woeste bos zandblonde krullen en een brede mond, waardoor hij een beetje op Mick Jagger lijkt. Hij heeft een slobberige donkerbruine broek aan van breed ribfluweel, zoals oude mannen dragen, en een mosterdgele trui met kabels, die strak om zijn bovenlijf zit en waar zijn pezige onderarmen uitsteken. Kleren die de vraag oproepen wat er verder in zijn kast hangt, als dit is wat hij aantrekt op zijn eerste dag op een nieuwe school. Hij werpt een wolfachtige grijns naar Annet, natuurlijk naar Annet, die Aphrodite had moeten heten maar zo noemen ze hier hun kinderen niet. Annet giechelt en schudt wat met haar meter blond haar. Alle jongens zullen deze nieuweling nu haten. Behalve Salvador. Annet kan hem niet schelen. Haar knauwende stemgeluid maakt dat hij zich niet kan voorstellen dat je lang in haar aanwezigheid wilt verblijven.

Salvador kijkt naar hoe de jongen daar staat, volkomen relaxed, terwijl achtentwintig paar ogen hem aanstaren. En hij herinnert zich hoe het was. Dat hij dit ooit was. Gewoon middenin een

schooljaar een wildvreemde klas inlopen en volkomen op je gemak zijn. Ergens zijn, zonder je af te vragen of je daar wel hoort, of je wel gewenst bent, hoe je gezien wordt. Je zulke dingen überhaupt nooit afvragen. Deze jongen heeft alles nog. En hij kan zijn vriend worden! Salvador weet immers als geen ander hoe het is om hier een vreemdeling te zijn, hoe deze clan je iedere dag laat voelen dat je er niet bij hoort.

Het helpt niet dat zijn klasgenoten elkaar sinds de kleuterschool kennen en dat hun stambomen zich al eeuwen verstrengelen tot een ondoordringbare jungle. Het had kunnen helpen dat de helft van zijn stamboom in deze klei staat, maar dan had de rest niet moeten gebeuren. Dat zijn vader deze grond verliet, de wereld over zwierf, met een Mexicaanse vrouw kinderen kreeg en dat Salvador de enige overlevende is van dat avontuur. Het hebben van dode ouders en een dood zusje is zoiets ontzagwekkends dat zijn klasgenoten daar liever niet bij in de buurt lijken te komen. Alsof het besmettelijk is. De alleenheid hangt als een radioactieve wolk om hem heen en houdt iedereen op afstand. Zelfs de sloomste jongens mijden hem, alsof ze zich mijlenver boven hem verheven voelen. In fysiek opzicht is het omgekeerd, en hij heeft het aan zijn grootte te danken dat hij redelijk met rust gelaten wordt. Hij ontleent enige status aan dat hij met een honkbalknuppel met één hand de bal het verre veld in kan slaan en standaard een homerun loopt. Iedereen wil Salvador in zijn team maar niemand wil met hem praten.

Van Duivenvoorde, de wiskundeleraar, draait aan zijn snor, wat hij altijd doet als hij zenuwachtig is. 'Eh, welkom Franklin, dit is 4B, je komt er vanzelf wel achter hoe iedereen heet, achterin de klas is nog plek.'

Franklin loopt met een deinende pas, alsof hij net van een boot afkomt. De enige vrije plek is naast Salvador, die een beetje zenuwachtig zijn over de tafel uitgespreide spullen naar een kant veegt om plek te maken voor deze zeeman. Hun ogen ontmoeten elkaar en Salvador glimlacht. Franklin trekt zijn neus op alsof hij

iets vies ruikt en schuift aan de andere kant van het gangpad op de lege stoel naast Atie. Er gaat een geroezemoes door de klas.

Atie is raar, daar is iedereen het over eens, zelfs Salvador. Niet iemand om je mee in te laten. Ze lijkt dat zelf ook niet te willen. Ze praat met niemand en ze kijkt je nooit aan. Zelfs de docenten negeren haar. Ze wordt nooit voor het bord geroepen, maar misschien is dat omdat ze nooit lager dan een negen haalt voor welk vak dan ook.

Eén keer deed Salvador een toenaderingspoging. Het was niet zozeer dat hij interesse in haar had, maar zijn toenaderingspogingen bij alle andere klasgenoten waren op niks uitgelopen en zijn eenzaamheid was als een groot dood dier dat hij de hele dag achter zich aan sleepte. Hij had haar de avond daarvoor over het strand zien galopperen op een zwart paard. Het had er indrukwekkend uitgezien. Misschien had Atie wel onvermoede kanten.

‘Ik zag je gisteravond op het strand, met je paard.’ Hij was in de kantine aan de tafel bij Atie gaan zitten. Zijn poging tot oogcontact bij die actie was mislukt, maar zijn stemgeluid kon ze niet negeren. Ze zat over haar boek gebogen en richtte haar hoofd op, haar blik op zijn linkeroorlel.

‘Is dat jouw paard? Mooi beest zeg.’

Ze maakte een licht snuivend geluidje. ‘Het paard is van zichzelf’, zei ze, op een toon die duidelijk maakte dat hij net een achterlijke opmerking had gemaakt.

‘Ja natuurlijk’, zei hij. En toen wist hij niet meer wat hij moest zeggen. Atie had zich weer over haar boek gebogen.

Hij verwacht niet anders dan dat Franklin een soortgelijke behandeling ten deel zal vallen en dat hij dan alsnog zijn buurman zal worden, al is de glans van dat moment afgespat als de vonken van een slijptol. Van Duivenvoorde is begonnen met de les, het geroezemoes negerend. De halve klas hangt nog achterstevoren in de stoel en kijkt met Salvador verbijsterd toe hoe Franklin Atie de hand schudt en hoe Atie bereidwillig

aanwijst waar ze zijn in het boek, hun hoofden vertrouwelijk naar elkaar gebogen, haar donkere stekeltjehaar contrasterend met zijn zandblonde krullen.

Als de bel gaat, treuzelt iedereen bij het inpakken van de tas. Alleen Atie loopt het lokaal uit, met haar blik op oneindig zoals altijd. Franklin slingert zijn boekentas op zijn heup en volgt haar. Geert doet precies op tijd een stap opzij en blokkeert zijn doorgang in het gangpad. Geert, die zo zou kunnen aanschuiven bij de Aardappeleters, met zijn knoestige kop en gedrongen gestalte.

‘Welkom Franklin’, zegt Geert. ‘Je lijkt me een toffe gozer.’

‘Dank je.’ Hij zegt het stralend, alsof Geert net iets vriendelijks heeft gezegd.

‘En je lijkt het nogal goed te doen bij de dames.’

‘Oh? Ja, ik weet natuurlijk niet hoe de dames hier op andere heren reageren.’

Geert blijft in zijn rol en laat zich niet op de kast jagen. Hij is op zijn best als hij de lakens uitdeelt, vooral als iedereen kijkt. Loeisterk en nergens bang van.

‘Maar ik zou niet naast Atie blijven zitten.’

Salvador ontwijkt de blikken die zijn kant op geworpen worden. Hij wil van de aardbodem verdwijnen en hij wil weten wat hier gebeurt.

‘Oh? Wat is daar op tegen?’

‘Je wilt hier niet bekend komen te staan als haar vriendje.’ Geert klopt Franklin op z’n schouder. ‘Ik probeer je te helpen man.’

‘Ah, nobele intenties. Nou, dank je voor het advies. Als je de koeienstront uit je ogen zou vegen, zou je misschien kunnen zien dat Atie iemand is, eikel. En dat kun je niet van iedereen in deze klas zeggen.’

Hij doet een stap naar voren, geeft Geert een schouderduw en beent met zwierige passen het lokaal uit.

Het is een paar tellen doodstil en dan begint iedereen te praten, over van alles en nog wat behalve over wat hier net is gebeurd. Geert glimlacht.

In de grote pauze zit Atie alleen in haar vaste hoekje, met een koptelefoon op haar huiswerk te maken. Geert is het middelpunt van een groepje jongens, zijn vaste entourage. Gelach en gejoel. Opgefokt sfeertje. Franklin is nergens te bekennen. Dit kan alleen maar slecht aflopen. Salvador moet hem waarschuwen.

Het is leerlingen verboden om zich tijdens de grote pauze in het schoolgebouw te bevinden, maar dat weet Franklin misschien niet. Salvador komt niemand tegen tijdens zijn omzwerving. Alle jongenswc's zijn leeg. Op de meisjeswc's durft hij niet te kijken. De wc's bij de kantine zijn druk, daar kun je je onmogelijk verstoppen. Naar buiten dan. Onder de overkapte fietsenstalling hangt het surfgroepje uit de zesde te roken en een vleug wietlucht bereikt zijn neus. Hij ziet ze wel eens op het verre strand bij de punt, waar je de beste golven schijnt te hebben en waar surfers uit het hele land op af komen. Zomer en winter klimmen ze daar op hun planken, in een eigen wereld waar je niet in komt als je niet over de juiste skills beschikt.

Het regent nog steeds, maar Salvador is toch al nat en loopt de poort uit. Achter de school liggen de sportvelden er verlaten bij. Het ballenhok zit op slot. Er is hier niks en niemand. De straten glimmen van de regen en in de verte rijdt een auto voorbij. Hij loopt terug de fietsenstalling in op het moment dat de eerste bel gaat. Het surfgroepje komt in beweging. Franklin staat in hun midden en schiet met een nonchalant gebaar de askegel van zijn sigaret af. De halfopgerookte sigaret gaat terug in het pakje, dat in zijn broekzak verdwijnt. Het groepje loopt langs hem heen.

'Franklin', zegt Salvador, luid genoeg dat hij wel moet reageren.

Franklin kijkt hem recht aan en geeft geen enkel blijk van herkenning.

'Ik kom je waarschuwen. Je hebt geen vrienden gemaakt daarnet. Geert zal dit niet over z'n kant laten gaan. Hij zal je opwachten denk ik.'

‘Geert?’, zegt Franklin. ‘Is dat die uit z’n bek stinkende dwerg?’

‘En wie is dit eigenlijk?’, vraagt de jongen met de lange geblondeerde lok voor zijn ogen, die naast Franklin stil is blijven staan.

‘Het slaafje van Geert denk ik’, zegt Franklin, voor hij zelf iets heeft kunnen zeggen. De jongen lacht en ze lopen samen naar binnen.

Franklin komt als laatste het lokaal in, bij het rinkelen van de tweede bel. De hele klas kijkt toe als hij zijn wolfachtige grijns naar Atie werpt terwijl hij naast haar achter de tafel schuift. Ze glimlacht terug.

‘Roxanne’, zingt Louis, met de theatrale uithaal die zijn handelsmerk is geworden. Hij kan met zijn stem de belofte wekken dat hij al je pijn begrijpt en je bij zal staan in de donkerste nachten. ‘You don’t have to put on the red lights.’

Hij eindigt met een nootje waarvan hij weet dat hij het niet kan halen. Ooit zou Claire overtuigd zijn geweest dat hij dat expres doet, als een parodie op de te gladde zangkunsten van Sting en zou ze er een theorie aan verbonden hebben over het avantgardistische gehalte van de Slimy Bastards en de zang van Louis in het bijzonder. Tegenwoordig denkt ze dat hij te laf is om goed te zijn. Op de lagere school zat zo’n meisje bij haar in de klas, die bij gym met een strakke aanloop op welk toestel dan ook afstormde, het juiste hupje deed met een air alsof ze voor goud ging en dan als een dode vlieg halverwege de sprong ineens zeeg.

Louis hangt onderuit gezakt op de rijdersstoel van de Mercedes-bus met zijn voeten omhoog, zijn Dr. Martins op het dashboard, een sjekkie in zijn rechterhand, het rookverbod in de bus negerend. Niemand zegt er wat van. Met zijn linkerhand graait hij in zijn kruis terwijl hij aan een nieuwe uithaal begint.

Aad schopt tegen de achterkant van zijn stoel aan. ‘Halt’s maul, asshole.’

Louis maakt een snuivend geluid maar is even stil. Hij schurkt heen en weer in zijn stoel en draait zijn rug naar het portier. Claire voelt hoe zijn blik zich als een zuignap aan haar vastzet en ze is blij dat ze rijdt en haar ogen op het verkeer voor zich kan houden. Alleen vandaag nog, houdt ze zichzelf voor. Alleen vandaag nog.

In de afgelopen zes jaar is Louis verworpen van een halfgod van mythische proporties tot de zanger van een niet al te succesvolle band die stoïcijns blijft touren in het Europese kraakpandencircuit, in de hoop op een doorbraak. Voor de andere

bandleden is het leven van drank, dope en herrie helemaal goed zoals het is, maar Louis heeft altijd hogere ambities gehad. En Claire had die met hem, dacht jarenlang dat de Slimy Bastards de nieuwe Dead Kennedys gingen worden en dat de foto's die zij maakte van hun optredens, ooit de cover van Rolling Stone zouden sieren.

Er is niet één moment aan te wijzen waarop dat inzicht veranderde, maar er is wel één moment waarop ze dat inzicht met hem deelde. Gisteravond, toen ze hem na twee weken van innerlijke strijd eindelijk vertelde dat ze met Rage Hurricane mee op tour gaat volgende week. Rage Hurricane, met frontman Vic, die zes jaar geleden de gitarist was van de Slimy Bastards en eruit stapte omdat hij wilde zingen maar Louis dat niet toestond. Rage Hurricane, een band met een album bij een echte platenmaatschappij en een serie boekingen op festivals waar Louis nog gewoon een kaartje voor moet kopen als hij erheen wil. En een band met een manager, die haar heeft aangeboden mee te gaan voor een exclusieve fotoreportage waar twee internationale tijdschriften belangstelling voor hebben. De Slimy Bastards zijn vanavond hun voorprogramma, in de grootste zaal waar ze ooit hebben opgetreden.

‘Moet je nou ook met Vickie de Viking neuken, of hoef je alleen foto's van hem te maken?’

Claire kijkt in de linker buitenspiegel, doet de richtingaanwijzer aan, trapt het gas dieper in en schuift naar de middenbaan om de vrachtwagen voor haar in te halen.

‘Harder, harder’, roept Louis met een hoog gilstemmetje, ‘ja, Vickie, ik kom.’

Achter haar maakt Dré een rochelend geluid. Hij zegt niks. Aad zucht. Davey heeft oordoppen in waar het geluid door naar buiten komt als regen op het raam.

Het optreden, waar Louis wekenlang over heeft gesproken als ‘onze doorbraak’, is een dieptepunt in een neergaande lijn die in schrill contrast staat met de opgaande lijn in Louis' neus. Hij lijkt zelf niet te horen dat hij in zijn heftigste vocale uithalen

kneitervals zingt, of misschien denkt hij dat het publiek het waardeert dat hij een soort camp versie van Guns N' Roses ten beste geeft. Aad, Dré en Davey spelen steady maar ongeïnspireerd. De zaal is hooguit halfvol, mensen hangen achterin bij de bar en niemand danst. Louis heeft twee toegiften op de playlist staan, maar als er op zijn gebrulde 'thank you!' alleen geroezemoes komt, beginnen Aad, Dré en Davey in te pakken. Aad geeft Louis zwijgend een klap op zijn schouder en Louis stormt het podium af door het gangetje naar de nooduitgang, zonder zich zelfs maar over z'n microfoon te ontfemen.

Claire houdt haar adem in als ze door het gore steegje loopt, een gitaarkoffer in elke hand. Met haar blik op haar voeten gericht, probeert ze de plassen op de grond te ontwijken waarvan ze niet weet of het water of iets anders is. Het zijn nog een paar stappen. Louis draait zich naar haar om, spreidt zijn armen, drukt een hand tegen elke muur, houdt zijn hoofd schuin en plaatst één voet gekruist over de andere, in een clichépose voor op een platenhoes. Zijn zwarte silhouet wordt spookachtig uitgelicht door de straatverlichting achter hem en zijn steile zwarte haar omlijst zijn bleke gezicht als een gordijn.

'Dit is het goeie leven hè?'

Ze weet niet zeker of hij cynisch is of dat dit een coke-gedreven poging tot waarachtigheid is. Ze doet een flauw glimlachje dat als reactie op allebei kan gelden.

'Loop 'ns door.'

Op het moment dat het haar mond uit is, heeft ze er al spijt van. Zijn mondhoeken krullen omhoog en zijn ogen verworden tot spleetjes. Zijn panterlach belooft meestal niet veel goeds voor degene op wie hij die richt.

'Wat is er, schat?' Hij spuugt het laatste woord haar kant op. 'Kan het bouquet van ons liefdesnestje je niet bekoren? Of zijn de koffertjes te zwaar voor je tere fotografenhandjes?'

Hij doet twee stappen haar kant op, glijdt met een hand over haar kont, pakt haar met zijn andere hand in haar nek, trekt haar

hoofd naar zich toe en propt zijn tong in haar mond. Ze laat allebei de koffers vallen en doet een stap naar achteren terwijl ze haar hoofd wegdraait. De doordringende lucht van kots en pis in de steeg in combinatie met de tong van Louis, maken dat het bier van eerder die avond in een kramp omhoog komt. Ze probeert nog om het weer in te slikken maar er is geen houden aan en met een dierlijke brul komt het stinkende vocht met een golfje uit haar mond, deels over de Dr. Martins van Louis.

‘Yo, niet over m’n Fender kotsen’, brult Aad, die achter haar met een flight case op z’n schouder de steeg in komt. ‘En fucking move it.’

Louis loopt voor haar met grote stappen de steeg uit en kijkt over zijn schouder. ‘Loop eens door, Claire.’

Als de bus ingeladen is, trekt ze haar camera onder de voorstoel vandaan en loopt terug naar de ingang van de club, waar inmiddels mensen staan te wachten. Ze haalt haar handen door haar korte blonde krullen, veegt met twee vingers onder haar ogen door voor als haar mascara is uitgelopen en met een zelfverzekerd air loopt ze langs de rij. Met een knikje naar de twee uitsmijters is ze weer binnen. Ze haalt diep adem, de sigarettenrook prikkelt haar keel. Ze blaast met kracht de lucht uit haar longen en er ontstaat ruimte voor wie ze is. Voor wie ze nu is. Ze doet geen concessies meer aan wat ze ten diepste wil. Foto’s maken. Foto’s die het onzichtbare zichtbaar maken, die het onzegbare zeggen. En alleen zij bepaalt wat dat is.

De muur van geluid is al overweldigend als ze achterin het zaaltje staat. Ze propt twee gele schuimrubber cilinders in haar oren, maar veel helpt het niet. Langs de zijmuur beweegt ze zich naar voren, de pogoënde massa in het midden ontwijkend, haar camera onzichtbaar onder haar leren jack met een arm eroverheen geslagen. Al kun je de Nikormat gebruiken om je tentharingen mee de grond in te slaan, ze heeft toch de reflex het ding te beschermen, deze drager van haar nieuw verworven identiteit.

De roadie met het rode haar en het pokdalige gezicht heeft haar gezien en laat haar aan de zijkant bij het podium. Respect van roadies, nog zoiets dat bij dit nieuwe leven hoort. In plaats van dat ze over haar vuilbekken waar ze bij staat alsof ze een of andere groupie is, wordt ze met egards ontvangen. Of nee, niet met egards. Professioneel. Ze is nu een collega.

Het podium is op borsthoogte. Ze zet haar handen op de rand, drukt zich op en zet een voet op het podium. De roadie staat al voor haar en steekt een hand uit, die ze nuffig kijkend negeert. Popje hoeft niet geholpen te worden, popje heeft zelf spieren. Hij wijst grijnzend op een trapje een paar meter verder. Ze grijnst terug. Trapjes zijn voor watjes.

Op haar hurken achter de speakertoren heeft ze goed uitzicht op Vic, die als een boom op het podium staat, zijn voeten uit elkaar, zijn hoofd in zijn nek waardoor zijn lange witte haar tot halverwege zijn rug komt. Met de microfoon in zijn keel voegt hij zijn diep grommende geluid toe aan de 200 beats per minute die Lasse met een door speed verwrongen grimas uit zijn drumstel ragt. Dan komt Vic in beweging, rent brullend heen en weer over het podium en duikt bovenop het dichtste deel van de pogoënde massa. Hij wordt doorgegeven als een dienblad vol bier boven de hoofden, tot de roadies hem weer terug het podium op sleuren. Uitzinnige fans klimmen hem achterna en duiken zelf van het podium af, of worden door de roadies teruggeworpen als ze dat niet snel genoeg doen. Een meisje met kaalgeschoren hoofd rent op Vic af, maar voor ze daar is gekomen grijpt één van de roadies haar bij haar middel en slingert haar als een zandzak terug het publiek in. Ze wordt maar deels opgevangen en komt hard op de grond terecht. Claire drukt af op het moment dat ze overeind krabbelt en twee middelvingers opsteekt naar het podium.

Naar achteren, nu via het trappetje van het podium af, in het donkere gangetje naar de nooduitgang, waar van het geluid vooral de dreunende bas overblijft die haar middenrif in een permanente trilling houdt. Haar handen zijn kalm en ze wisselt haar film met besliste gebaren. Volle rolletje in zijn plastic

kokertje in haar binnenzak. Rits dicht. Weer terug de zaal in. Oogcontact met de roodharige roadie, een knikje, en dan midden voor het podium, geflankeerd door twee roadies die zorgen dat niemand tegen haar aanbotst zodat ze haar handen stil kan houden. Vic weer in zijn boompose, maar nu van onderaf gefotografeerd, waardoor hij alleen nog maar vorm is, niet meer als mens herkenbaar. Hij heeft gezien dat ze er staat en trappelt bijna overdreven met zijn voeten zodat ze weet dat het komt. En dan de duik, over haar heen, met gestrekte armen naar voren als een zwemmer die van zijn startblok gaat. Afdrukken, afdrukken. Uit het gewoel naar de zijkant, en via het gangetje weer naar buiten, de stinkende steeg in. Niemand verspert haar de weg. Als ze op het parkeerterrein komt, is de bus in geen velden of wegen te bekennen.

Salvador vertrekt zijn gezicht als hij een slokje neemt van het bittere spul. Hij hangt in de hoek van de bank onder een dekentje. Zijn kokhalzen roept een nieuwe hoestbui op, tot het hoesten hem bijna weer tot kokhalzen brengt. ‘Gatverdamme’, zegt hij, als hij weer een beetje tot bedaren is gekomen.

Valeria, zijn moeder, lacht.

‘Ja het is smerig. Maar het helpt. Toe. Nog een slok.’

Salvador schudt zijn hoofd.

‘Echt niet.’

Valeria komt bij hem op de bank zitten en kroelt een beetje tegen hem aan.

‘Ik heb van mijn vader geleerd om dit te maken. Jouw opa, de mensen zeiden dat hij een *brujo* was. Hij had magische krachten.’

Nu heeft ze Salvadors volle aandacht.

‘Is dit een toverdrank?’

Ze knikt.

‘Wat gebeurt er dan, als ik het opdrink?’

‘Het maakt je sterk’, zegt ze. ‘En wat er dan gebeurt, dat weet jij alleen zelf. Maar misschien ben je nog te jong.’

Salvador neemt een paar grote slokken en weet zijn kokhalzen te onderdrukken.

‘Is papa ook een *brujo*?’

Ze kroelt door zijn haren en houdt haar handpalm even tegen zijn voorhoofd.

‘Je vader is een kunstenaar. Een *brujo* heeft macht in de wereld, hij kan rechtstreeks veranderen wat er is. Een kunstenaar kan dat niet. Die maakt het onzichtbare zichtbaar voor anderen.’

‘Ben jij dan een *brujo*?’

‘Nee’, zegt ze. ‘Ik ben niet alleen het kind van mijn vader maar ook van mijn moeder. Zij was heel mooi maar niet sterk.’ Ze

schudt haar hoofd. ‘Ik kan alles zien, maar ik kan niets veranderen.’

‘En ik mama, wat ben ik?’

‘Je bent nu nog een kind. En later, als je geen kind meer bent, kies je je eigen pad. Je kunt zijn wat je wilt, als je bereid bent om de prijs te betalen.’

Salvador knikt. Hij ziet een winkeltje voor zich, met een klingelende bel aan de deur, waar een oude man met een bruin gerimpeld gezicht en een zwarte vlecht achter een toonbank wacht tot hij zijn bestelling komt plaatsen.

‘Hoe weet je dan wat het kost?’

‘Ah, mijn kleine materialist. Dat weet je niet. Daarom moet je sterk zijn.’

Ze gebaart naar de beker in zijn hand. Gehoorzaam neemt hij de laatste twee slokken en slaat zijn hand voor zijn mond om te voorkomen dat hij het weer uitspuugt.

‘Hee, je moet nog betalen.’

Annet leunt met één heup tegen de tafel waar Salvador zich achter verschanst heeft. Het is een mooie zomerdag en de kantine is vrijwel leeg. Hij slaat zijn ogen op van zijn boek en kijkt haar verbaasd aan. Ze schudt meteen haar haren naar achteren, haar reflex als ze ogen op zich gericht weet.

‘Waar zou ik voor moeten betalen dan?’

‘Het klassenfeest van morgen natuurlijk’, zegt ze, met hoorbaar ongeduld in haar stem. ‘Ik kan echt niet alles voorschieten hoor. Iedereen een tientje en zelf ook wat meebrengen, eten of drank.’

Salvador kijkt nog verbaasder. ‘Wat heb ik op een klassenfeest te zoeken?’

‘Nou, doe niet zo raar. Iedereen komt, zelfs Atie. Volgend jaar zijn we geen klas meer dus al haat je ons allemaal, dan kom je maar om dat te vieren.’

‘Denk je dat echt? Dat ik jullie haat?’

‘Joh, lekker zelf weten. Een tientje.’

Hij moet gaan staan om bij het geld in zijn broekzak te kunnen. Zijn oma is de laatste tijd een stuk genereuzer geworden. Lange tijd kreeg hij iedere zaterdag een gulden zakgeld, maar tegenwoordig stopt ze hem op onregelmatige momenten bankbiljetten toe. ‘Niet tegen je vader zeggen’, zegt ze er soms bij. Zo’n standaardzinnetje dat is blijven hangen uit vroeger tijden, al kan hij zich slecht voorstellen dat ze vroeger bondjes sloot met haar zoon. Of misschien husselt ze echt de generaties door elkaar. Maar hij stelt geen vragen en pakt het geld aan.

Annet kijkt naar het verfrommelde tientje alsof hij haar een volgesnoten zakdoek overhandigt.

‘Ok. Zes uur bij ons in de boomgaard.’ Hij wordt geacht te weten waar dat is.

Met twee flessen cola in een plastic tasje aan zijn stuur, fietst hij de volgende dag om kwart over zes langs een hoge heg waar de onmiskenbare geur van barbecue hem de weg wijst. Een onverharde oprit met diepe trekkersporen brengt hem op een veldje waar drie barbecues naast elkaar staan te walmen. Geert drapeert met een vervaarlijk uitziende tang stukken vlees over de roosters. Aan de achterkant grenst het veld inderdaad aan een woud van fruitbomen waar hij appels en peren ziet blozen tussen de bladeren. Het huis ligt een stukje verder en heeft een eigen oprit van aangeharkt grind.

Het is een warme avond na een hete dag. De jongens klitten met roodverbrande koppen en ontblote bovenlijven samen bij het torentje bierkratten naast de barbecues. Een groepje meiden is onder leiding van Annet bij de tafels in de weer met schalen en borden. De ghettoblaster laat blikkerige Guns N'Roses over het veld rollen. Naast de bierkrattentoren staat een zinken teil met water en ijs en dobberende flessen, waar hij zijn meegebrachte cola in laat glijden. Hij dreuntelt over het veld, in zijn gebruikelijke onzichtbaarheidsmodus. Niemand geeft enig blijk van zijn aanwezigheid.

De eerste lading worstjes komt van de barbecue af en er vormen zich groepjes mensen met volgeladen borden. Er is stokbrood en aardappelsalade met zilveruitjes en veel mayonaise. Er wordt een nieuw krat bier van het torentje getild. De sport is om het ene bierflesje met het andere open te maken. De meiden zien er anders uit dan op school, in afgeknipte spijkerbroeken en naveltruitjes. Atie draagt haar gebruikelijke slobberoutfit. Ze staat alleen aan de rand van het veld bij de bomen, met een plastic beker in haar hand.

Guns N' Roses wordt overstemd door een zwaar dreunend basritme, wat in volume toeneemt als een bont beschilderd Volkswagenbusje met surfboards op het dak de oprit indraait. De portieren gaan open en een stroom jonge mannen komt naar buiten. Franklin loopt met wijd gespreide armen het veldje op. 'Paaaaarty', brult hij boven de herrie uit. Hij doet een soort

pirouette midden op het veld. Een man van een jaar of dertig met een zwarte vlecht tot halverwege zijn rug springt achter het stuur vandaan. Hij draagt fluorescerend gele shorts waar gebruinde pezige benen onderuit steken.

‘Wat is dit voor een kinderfeestje?’ hoort Salvador de jongen met de lange blonde lok zeggen, die hij van school kent. De anderen heeft hij nog nooit gezien. Ze lijken hem te oud om nog op school te zitten.

Annet beent met ferme pas op Franklin af. ‘Hee gast, dit is een klassenfeest. Laat die lui ergens anders de boel gaan uitvreten.’

‘Ah, Zeeuws meisje’, zegt Franklin. ‘Maar wij komen niet met lege handen.’ Hij draait zich naar zijn maten, die nog bij de bus staan. ‘Bring on the booze’, roept hij, terwijl hij met zijn heupen schudt. Bij ieder ander zou het er belachelijk uitzien maar Franklin komt overal mee weg.

Een koelbox wordt naar de rand van de bus geschoven en de blonde lok houdt twee flessen rum omhoog. Het groepje jongens bij de bierkrattentoren juicht.

De muziek en de drank brengen het feest in een andere versnelling. Franklin staat bij Atie met een fles rum; hij blijft haar beker bijschenken en drinkt zelf rechtstreeks uit de fles. Annet heeft haar verzet opgegeven en staat met haar armen omhoog midden op het veld te dansen. Ook de andere meiden dansen. De jongens uit de klas hangen als hyena’s aan de rand van het veld en loeren naar hoe de nieuwkomers om de meiden heen draaien. Vlecht schurkt zich tegen Annet aan met een fles rum in zijn hand. Als hij zijn andere hand op haar kont legt, duwt ze hem van zich af. Hij lacht en geeft haar de fles. Franklin en Atie zijn nergens meer te bekennen.

Salvador schudt zijn onzichtbaarheidsmantel van zich af en loopt het veld op. Hij laat zijn lichaam overnemen door de diepe bassen en beweegt zonder er bij na te denken. Hij krijgt een fles rum in zijn handen geduwd en neemt een grote slok. Het brandt en hij moet aan de toverdrank van zijn moeder denken. Hij voelt de bassen in zijn buik, die daar iets lostrillen. Vanuit zijn buik

verplaatsen de trillingen zich door zijn hele lichaam. Wat vast is, wordt vloeibaar. Via zijn voeten worden de trillingen doorgegeven aan de aarde, die met hem mee beweegt. Met zijn hoofd achterover gaat hij op in de pastelkleurige avondlucht, die als een koepel over hem heen staat. De fles rum wordt onderdeel van zijn beweging en de slokken die hij neemt, veroorzaken brandende golven die hij tot in zijn tenen voelt. Hij surft op die golven. Er zijn zwaaiende armen om hem heen, gezichten, alles beweegt, hij ziet zichzelf weerspiegeld in de anderen en de anderen in hem. Hij heeft geen gedachten meer en kijkt weer omhoog, waar hij de eerste flonkerende ster ziet verschijnen in de langzaam donker wordende lucht. Na nog een paar slokken ziet hij de sterrenhemel in beweging komen. Een langzame spin, die hem doet realiseren dat hij zich op een draaiende planeet bevindt.

De blonde lok trekt de fles uit zijn handen. ‘Hé Remi, je bent niet alleen op de wereld hè?’

De abrupte beweging maakt dat Salvador stil blijft staan. Op dat moment gaat er een luidkeels gejoel op. Hij kijkt verdwaasd om zich heen en ziet Franklin en Atie de boomgaard uit komen lopen. Geert houdt een worst voor zijn heupen en maakt pompende bewegingen. Atie loopt recht op de tafels af, pakt een worst en zet daar haar tanden in. Nog meer gejoel.

Franklin lacht en schudt zijn hoofd. ‘Crazy girl’, zegt hij.

Atie wil hem in de worst laten happen maar hij draait zich van haar weg en roept om drank. Vlecht komt met een fles naar hem toe, neemt zelf een slok en slingert een scheut drank op één van de barbecues, wat een flinke steekvlam tot gevolg heeft. ‘Putting out fire with gasoline’, brult hij. Franklin neemt de fles van hem over, buigt zijn hoofd achterover en giet het laatste restje in zijn keel.

Franklin stort zich tussen de dansende mensen en zweept het tempo op. Er ontstaat een ronddraaiende beweging van mensen, sneller en sneller, tot Franklin in het midden in een permanente pirouette rondtolt met een levende kolkende tornado om hem heen, dicht opeen gepakt. Mensen houden elkaar vast om niet te

vallen en gebruiken elkaars beweging om nog harder te gaan. En nog harder, en nog harder. Naar buiten toe zwakt het tempo af maar in de kern om Franklin heen is het tempo moordend. Salvador rent en springt, duwt en wordt geduwd, hij voelt zich deel van één groot organisme. Alles is snelheid. Zweetdruppels vliegen door de lucht als gewichtloze parels die de dansers met elkaar verbonden houden. Franklin draait rond en rond, met zijn zwaaiende armen creëert hij de storm die hen allemaal voortdrijft.

En dan staat hij stil. Met zijn armen gekruist voor zijn borst staat hij doodstil, terwijl de tornado om hem heen uiteenvalt. De mensen verspreiden zich over het veld, sommigen maken nog wat aarzelende dansbewegingen maar het is alsof de luchttoevoer is dichtgedraaid en iedereen opeens voelt hoezeer hij buiten adem is. Salvador hijgt en kijkt om zich heen maar krijgt met niemand oogcontact.

De blonde lok komt naar Franklin toe en slaat hem op z'n schouder. 'Let's go', zegt hij.

Ze klimmen de bus in, Vlecht weer achter stuur. Atie loopt achter Franklin aan naar de bus.

Annet spring er tussen en pakt Atie bij haar schouders. 'Niet doen', zegt ze.

'Wat?' Atie kijkt haar hooghartig aan.

'Niet alleen met dronken mannen in een bus gaan.'

Atie wankelt even. 'Ik ga met Franklin', zegt ze.

Annet laat haar los. 'Zelf weten dan.'

De blonde lok staat bij de zijdeur van de bus en laat Franklin instappen. 'Dat lelijke wijf gaat niet mee hoor', roept hij.

Vlecht hangt uit het zijraam. 'Jij mag wel mee', roept hij tegen Annet, die nuffig de andere kant opkijkt.

Hij keert de bus, die vervaarlijk heen en weer zwaait door de diepe trekkersporen. De zijdeur is nog open en Atie komt in beweging als de bus begint te rijden. Als een luipaard sprint ze naar voren en springt naar binnen, terwijl de deur zich achter haar sluit en de bus de weg opdraait.

In de stilte die achterblijft hoort Salvador het bonzen van zijn hart en als hij omhoog kijkt, ziet hij de sterren in een snelle draaikolk van hem weg bewegen.